

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

(Τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς)

Συννεφιασμένος ὁ οὐρανὸς καὶ θλιβερὴ ἡ ἡμέρα.
Βουδὴ ἡ φῶς, ἀκίνητη καὶ

τὸ πένθιμὸν τοῦ
τῆς λήθη...

σιωπηλὴ. Κάποτε - κάποτε ἡ καρμὰνα
στάλαζε, μετὸ πένθιμὸ τῆς χυτῆμα,
τὴν λύπη στὶς ψυχές.

Τὰ κλαριά καὶ τὰ ξένδρα ἀνθισμένα.
Μά, μέσα στὴν τεφορ τῆ μέρα, τὴν ἀ-
κίνητη, ἡ ἀνθῆσις δὲν εἶχε τὴ χαρὰ
τῶν λουλουδιῶν π' ἀνοίγουν, τῶν λου-
λουδιῶν πού χαίρονται τὸ πρῶτο ἀντί-
κροσμά τοῦ μετὸν κόσμο...

Μέσα στὴν ἐκκλησία τοῦ Μακεδονι-
κοῦ χωροῦ, γρηοῦλες καὶ γυναῖκες καὶ
κορίτσι, μετασμένα κ' ἀμέστοτα, καὶ
μικρὰ παιδάκια, ξεγυθοῦσαν τὸν Χρι-
στό. Ἦσαν πεσμένες ἀπὸ δῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ,
κοντὰ καὶ ἐπίωα στὰ στασίδια, μετ
κουβέρτες σιωπῆς καὶ μπατανιές μάλ-
λινες, ἄλλες ἐμπρός - ἐμπρός στὸ ἱε-
ρό, ἄλλες πίσω ἀπ' ἐκεῖ πού στέκοντα
ἀ κανονάρχη, ἄλλες στὸ γυναικωνίτη
καθιστές καὶ ὄσες εἶχανε μικρὰ, τρυ-
γύφω στὸ Χριστό, σὴν τὰ πουλιάκια
τρυγύφω στὴ μητέρα τους...

Ἀπάνω στὸ μαρτὸ τὸ σταυρὸ, ὑψο-
νότανε ὁ Σταυρωμένος, μετ γυμνὸ τὸ
κεφάλι του ἀματωμένο μέτωπο καὶ
μασόχλιστα τὰ μάτια, σὴν νὰ κόνταζε
ἀδύναμα τὸν κόσμο, πού κοιτοῦσαν συν-
τετριμμένους, πονεμένους, στὰ πόδια του,
ζητῶντας τὴ θεία του τὴ συγκατάδοσις
καὶ τὸ ἔλεος του...

Τὰ καντηλιάκια ἦσαν ἀναμμένα, λίγα
κεράκια στὸ σταυρὸ καὶ ἄλλα δεξιά
κ' ἀριστερά, στὰ δυὸ τὰ μαυονάκια.
Λεψὸ τὸ φῶς, ὄχρὸ καὶ ἀπυλὸ. Τό-
σο ἀδύναμο, πού ἔδινε μὴ ἐπιβλητικὴ
εἰκόνα κατανύξεως, εἰκόνα μυστηρίου...

...νυχτα.
ἀπὸ ὦρα εἶχε ἀποκοιμηθῆ, ἐκεῖ κοντὰ, στοῦ θεο-
σκαλάκια.

...ἦσαν τὴν καρμὰνα πεύ. Εἶχαν νυστάξει κ' αὐτά,
ἀν ἀπάνω στὸ σταυρὸ, καὶ ὄσο πῆγαναι καὶ
ἄλλια. Θὰ νόμιζε κανένας ὅτι νυστάζει καὶ

...ἄλλια, ἀπὸ ὦρα εἶχαν ἀποκοιμηθῆ στῶν
βαθειά, μετ τίς κουβέρτες μισοσκεπασμένα.

Μά κ' ἡ μητέρες τους τὸν
πῆσαν κλεφτά, καὶ ἡ γρηοῦ-
...σῶροι σῶροι ἀπάνω στὶς
...νισοῦ, πάλειαν τῶ-
...ἔβνο...

...δὲν ἀκούγότανε με-
...κκλησία ἴ...

...στὸν πόνο καὶ
...τῶν ἀνθρώπων,
...ὅταν, ἄπλωνε τὰ
...ὁ Σταυρωμένος χέ-
...τρίνα καὶ λιπόσαρ-
...στερήσεις καὶ τοῦς
...σὴν ν' ἄπλωνε
...ὁ ἔλεος, πρὸς
...ἰσμου...

...αν, εἰ-
...ὄμη τὰ
...ταν ἀ-
...ἄξα-
...χτή-
...θυ-

Κόνταξαν ἀπὸ δῶ, κόνταξαν ἀπ' ἐκεῖ, χυτταχθῆκαν καὶ ἀναμεταξύ
τους ἴ...

—Τί εἶνε ;
—Τί νὰ γίνεται ὄξω, βοθ χωρια-
νές ;...

Κάποιος θόρυβος ἀκούστηκε μετ
λίγο, μακρὰ.

Ἦσαν πεύ ξυτῆσαν καὶ τὰ παι-
δάκια ἀρχισαν νὰ κλαῖνε. Πολλές
πῆσαν ὡς τὴν πύργα κ' ἄλλες τρα-
δίχτηκαν στὰ σκοτάδια τῶν γυ-
νῶν ἴ...

Τόρα τὰ κεράκια εἶχαν λιγοστέ-
ψει ἐντελῶς, εἶχαν σῶθῆ... Τὸ σκο-
τάδι κατέβαινε, νόμιζε κανένας, ἀπ'
ὄλες τίς μεριές. Καὶ ἔξω ἡ νόξια
ἦταν σκοτεινὴ, μαύρη, συννεφια-
σμένη ἴ...

Ἦ πὸ λιπόψυχες θελήσανε νὰ
φύγουν γιὰ τὰ σπῆτα τους. Ἀλλὰ
ἦταν τόσο τὸ καπὸ καὶ τὰ γυναι-
σματα πού ἀκούγοντοῦσαν ἀπ' ἔξω,
πὸν τρομαγμένες, τρυπαῖσανε καὶ
πάλι μέσα στὴν ἐκκλησία, στὶς ἄ-
κρες τῆς, τίς πὸ βαθειές ἴ...

Πολλές ἀρχισαν νὰ παρακαλῶνε
τὸ Χρ. στὸ, πεσμένες μπρὸς στὸ σταυ-
ρὸ του, καὶ τὰ παιδάκια ἀρχισαν
νὰ κλαῖνε, φοβισμένα, γοερά ἴ...

Μιὰ ἀναστατάσις βασιλεψ, ἀπ'
ἀκρη σ' ἀκρη, ἐκεῖ μέσα, καὶ ἀπὸ
πάνω ἀπὸ τὸν τρομαγμένο κόσμο,
τὸν ἀνῆσχο καὶ ὀδυτῆχη, ἀτάρα-
χος, ἀκίνητος, ὁ Σταυρωμένος, ἀ-
πίωνε τὰ καθημαγμένα χέρια του,
σὴν ν' ἄπλωνε τὴν ἐλπίδα, σὴν ν'
ἄπλωνε τὸ ἔλεος ἴ...

Ἐνας Ἐσταυρωμένος ἄπλωνε ἀπὸ
φθλά τὰ χέρια του...

Λίγη ὦρα πέρασε καὶ νὰ καὶ ἤρ-
θε ὁ πάρεδρος στὴν ἐκκλησία, μ' ἕναν διεμνημέ, πού φοροῦσε στολή
ἔξην στρατωτικῆ.

—Ἦ ἐκκλησία θ' ἀδύσιση ἴ... εἶπε στὶς γυναικοῦλες πού ἔαγοντοῦ-
σαν τὸ Χριστό. Ἦθε εἷνας λόχος Ἰταλιῶν καὶ δὲν ἔχουν πὸν νὰ μεί-
νουν. Θὰ μείνουν ἐδῶ, στὴν ἐκκλησία ἴ... Σύμμαχοι εἶνε κ' αὐτοί...

—Κι' ὁ Χριστός ;...

—Ὁ Χριστός, εἶπε κ' ὁ διεμνημέ, δὲν εἶνε μονάχα γιὰ σᾶς. Εἶνε
γιὰ ὄλους τοῦς χριστιανοῦς, καὶ προπάτων γιὰ κείνους πού πολεμοῖνε
γι' αὐτόν ἴ...

—Μὰ τέτοια μέρα ἴ... Σταυρωμένο ἴ... Πιῶς θὰ στρώση ἀδύο τὸν
ἐπατάριο, πῶς θὰ τὸν ραντίσει μετ ροδόταμα καὶ ἀπὸ τὸν στολισμὸ μετ
λουλουδία ἴ...

—Χριστιανοὶ εἶνε καὶ οἱ Ἰταλοὶ, εἶπε κ' ὁ παπάς, πού ἤθε ἀγορο-
ξυτῆμένους ἀπὸ τὸν ἔθνο του. Θὰ τὸν στολίσουνε αὐτοὶ ἴ... Δὲν θὰ
μείνη ἔτι. Ὁ Χριστός ἴ...

Φῶῆσαν τὰ καθημαγμένα πόδια τοῦ Ἰησοῦ, προσκύνῆσαν ἡ γυναι-
κὸς τὸ σταυρὸ του κ' ἐνε-
γαν...

—Θ' μου, συγχώρεσέ
μας ἴ...

Σὲ λίγο, μέσα στὴν ἐκ-
κλησία, πού μοσχοβολοῦσε
ἐλαφρὰ ἀπὸ λουλουδία μα-
ραμμένα, ἀπὸ ὄσημ λατιῶ
ἔστοῦ καὶ ἀπὸ κεφί
πὸν καίγεται, δὲν ἔμεινε,
παρὰ τῶν καντηλιῶν τὸ ἀ-
μυρὸ τὸ φῶς καὶ ὁ Ἐ-
σταυρωμένος, πού ἄπλωνε
καὶ πάλι προστατευτικά τὰ
γυμνά τὰ χέρια του, μέσα
στὸ κενὸ καὶ τὸ θαμπὸ
φῶς τοῦ ναοῦ πὸν ἀδειασε.

—Μιράτ ! Μιρούτ ἴ...

Μιρούτ ἴ... Μιρούτ ἴ...

Βήματα βαρειά ἀντήχη-
σαν μέσα στὸ σκοτάδι.
Ἦθε ὁ στρατός ! Ἰτα-
λιάνοι, μετ μπέρτες καὶ κα-
βέλλια τουρλωτά ἴ...

...συνέχεια εἰς τὴν σελ. 797)

Ἐνας Ἐσταυρωμένος ἄπλωνε ἀπὸ
φθλά τὰ χέρια του...

Ὁ παπάς γονάτισε καὶ προσκύνῆσε

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 769)

“Ολη τη νύχτα άνειρευόταν μετάλλινα κουμπιά. Έκατοντάδες χιλιάδες γυαλιστερά κουμπιά φαινόμενα σαν ζωντανευμένα δολοφονία του. Τόν τώφλασαν με τη λάμψη τους, του γνέφανε κοροιδευτικά, γλυστούσαν, έφευγαν και ξαναρχόντουσαν χορευόμενα ένα τρελλό, έξωφρενικό χορό...

Τέλος ο “Άλλισον μισόνοιξε τὰ μάτια του. ‘Ο ήλιος έμπαινε δολοειπρος μέσα στο δωμάτιο. Κι' όμως τὸ άπαισιο όνειρο τὸν κυνηγούσε ακόμα

“Ο “Άλλισον άνασήκωσε τὸ ένα χέρι του, αλλά παραδόξως, χωρίς να θέλει τὸ άλλο χέρι του, σηκώθηκε κι' αυτό σαν να τὸ έπιασε κάποιος κι' άμέσως κατόπιν ένας κρότος άκούστηκε..

Τότε τὸ τραπέζιτης τινάχτηκε άπασω στο κρεβάτι του, συστρέφοντας με λύσσα τὰ χέρια του. Κάτι έλαμψε μπροστά στα γουρλωμένα μάτια του, κι' έμπηξε μία άγρια φωνή πὸ έμοιαζε με συρρηκτὸ θηρίου, μόλις είδε τὴ χειροπέδε, ἡ οποῖες συγκροτούσαν τὰ χέρια του.

Γιά μία στιγμή ὁ Φόλεϋ, ὁ άστυνομικός τῆς περιφέρειας, ὁ ὁποιος στεκόταν δίπλα στο κρεβάτι, δέν μίλησε, Μονάχα άνοιξε τὸ χέρι του. ‘Απάνω στὴν παλάμη του ὄπρηξε ένα γυαλιστερό, μετάλλιο κουμπί. Μὲ τ' άλλο χέρι του, έδειχνε τὸ ναυτικό σακκάκι του “Άλλισον τὸ οποῖο θροισκόταν σὲ μία καρέκλα.

—Τι... πῶς... γιατί... τραύλισε άσυάρτητα ὁ “Άλλισον.

“Ο άστυνομικός τὸν κτύπησε άσπρηά.

—Μονάχα τρεῖς κάτοικοι έδω στο χωριό φοροῦν τέτοια στικκάκια, είτε μ' άπάθεια. Πρὶν από λίγο, εξέτασε τὸς ἄλλους δύο... Ντάνιελ “Άλλισον, σὲ συλλαμθάνω για τὸ φόνο τὸ ΟΥΛΤΙΛΙΑΜ Κόργουιν! “Όταν θρήκαμε τὸ πῶμα του, μέσα στο χέρι του κρατούσε αυτό τὸ κουμπί.

—Εσεῖς θρήκατε τὸ πῶμα; τραύλισε ὁ “Άλλισον.

“Ο Φόλεϋ συνωφρυνώθηκε. ‘Αυτόσο άπάντησε:

—“Όχι, σήμερα τὰ ξημερώματα τὸ πῶμα άνεσύρθη μέσα στα δίχτυα που εἶχαν άπλώσει από θραδύς δυὸ ψαράδες, ὁ Τζάλλικ κι' ὁ Φράνερ.

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 756)

Ξω ένα ταξί; Έκανε ὁ Μάστερς.
—“Όχι, Τζῶν, εύχαριστῶ... εύχαριστῶ, φιθίριος ἡ αδελφή του. Δέν εἶνε τίποτε. Θά γυρίσω μόνη στο σπίτι... Δέν πρέπει ν' άνησυχείς. Σ' εύχαριστῶ, Τζῶν, πὸ με είδοποίησες...

Και τὸ έοφριε τὸ χέρι. ‘Ο Μάστερς, πειραγμένος, τὴν άποχαρήχτες και βγήκε από τὴν άθουσα. Μά τὴν ίδια στιγμή, γύρισε άπότομα και μπήκε κρυφά από μία άλλη πόρτα.

‘Η Ροζίτα δεν τὸν κατάλαθε. Στεκόταν άκίνητη, με τὰ μάτια καρφωμένα στον πίνακα πὸ έγραφε τὰ δρομολόγια. “Επειτα, σκούπισε τὰ δακρυσμένα μάτια της και φώναξε έναν λοῦστρο.

—Δέν θά φύγω... τὸυ είπε. Κάνε μου τὴ χάρι νά μεταφέρεις τὴ βαλίτσα μου σ' ένα ταξί.

Και προχώρησε πρὸς τὴν έξοδο, άργά, δίχως δυνάμεις.
“Ο δόκτωρ Μάστερς τότε έκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στα χέρια του και άρχισε νά κλαίει βουθὰ για τὸν κρυφὸ πόνο τῆς υπερήφανης αδελφῆς του. ΧΟΛΛΟΓΟΥΑΙΗ ΧΟΡΝ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 778)

δαίσε.
—“Ε, μιλῶρδε, μία ὠρα κάθεται δῶ πέρα κι' ακόμα δέν έθαλασε τὴ μουτσούνα σου για νά με μάς δείξεις τὸ πρόσωπό σου! τὸ φώναξε, ξεσπώντας σ' ένα ήχηρὸ γέλιο. Θά σκάσης, σέρ!...
“Ο Πιερό άρχισε νά τρέμει. “Αν τὸυ έβγαζαν τὴ μάσκα διά τῆς θίας ἦταν γαμένος. Χαμένος!...

“Η Ροζίτα, διασκεδάζοντας τρελλά, τὸ ξαναφώναξε :
—“Εμπρός, μιλῶρδε! Δείξε μας τὸ πρόσωπό σου! Είσαι νέος ἡ γέρος, ὠμορφος ἡ άσχημος; Είσαι ξένος ἡ μήπως είσαι κουφός και μουτικός; “Εμπρός! Βγάλε τὴ μάσκα!...

—Ναι! Ναι! Τὴ μάσκα!... τὴ μάσκα!... φώναξαν ὄλοι οἱ θα μόνες τὸυ “Παλέριους.

“Ο φόβος τὸυ είχε δώσει τὴ γλώσσα. Τὰ μάτια του, γουρλωμένα από τὴ φρίκη, κύταζαν με άπόγνωση, μέσα από τὰ μάτια τῆς μάσκας, τὸ ξαναμῖνο πρόσωπο τῆς Ροζίτας.

“Εκείνη τότε, για νά κάνη τὴν έξυπνη, χωρίς καμμιὰ κακή σκέψη, τὸ φώναξε πάλι:
—Μά τί φοβάσαι λοιπόν, μιλῶρδε ! Μήπως σκότώσες έσύ τὴ βαρῶνη Μπλόουμφιλντ;

“Ο Πιερό τινάχτηκε θροῖς από τὸν πανικό του και μ' ένα ὄδραλασμα θηρίου ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα. Μά δέν πρόφτασε νά φύγει. Τὸ βαρὸ χέρι ἔνδς μουσικὸ ἄστυνομικὸ τὸν άρπαξε από τὸν γακά. Μὲ τ' άλλο τότε τὸυ τράθηξε τὴ μάσκα κι' ὄλοι οἱ θαμῶνες τὸυ “Παλέριους πᾶσανον από τὴ φρίκη τους μπροστά στο πειλιδὸ πρόσωπο τὸυ Πιερό, τὸυ νέου Πουαντίιν, πὸυ είχε σφάξει τὴ γρηά άριστοκράτεια... ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΠΛΑΙ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 760)

“Ο πάρεδρος κι' ὁ παπάς τὸς παραδοῦσαν τὴν εκκλησία. Μίλωσαν ὄλοι σαν γαλιά. Πρὶν φῦγει, ὁ παπάς γονάτισε και έκανε τρεῖς μετανοές, έμπρός στον Σταυρωμένο.

—Βοηθέα σας, γύρισε και τὸς είπε ύστερα. Βοηθεά σας ὁ Χριστός !... Καληνχίρα σας !... Κι' έμπεγε μέσα στο σκοτάδι.

Κοντὰ τὸυ πήγαινε ὁ πάρεδρος, σκαφτός κι' αλαφρομένος, γιατὶ γλώτωση από μία τέτοια φασαρία, πὸυ μπόρε νά ἦταν και χειρότερη !...
“Ο ‘Ιταῶί στρατιώτες σκορποῖσθκαν μέσα στο ναό.

Στὴν άρχὴ κιντᾶζαν άπ' ἔδῶ κι' άπ' εκεί, σαν εκκλησιακοί, σαν συγχιμένιο, τὸυ ναοῦ τὸ άγνὸ φῶτισμα και τὸ σταθερὸ τὸυ βάθος τὸυ μυστήριου. Τὸν άγίον ἡ μορφές τὸς φανόντουσαν σαν ἴσκιο, ὁ άχρὸς ὁ Σταυρωμένος στὴ μέση, με γυρισμένο κεφάλι και πονεμένο πρόσωπο πάσχοντος ανθρώπου, ὁ Σταυρωμένος ὁ Θ.ός, ὁ καταματωμένος, ἡ ἡσυχία και ἡ σωτή, πὸυ βασίλευαν εκεί μέσα, κι' άπάνω ὁ φόλος ὁ πλάτως, πὸυ σκέταζε σαν ὄφρανος τὴν εκκλησία, τὸ μυστήριο και τὴν κατανύξὴ της, τὸς πτοῖσαν στὴν άρχὴ.

Και σταθῖραν ὄλοι εκεί, άμλητοι και σαν εκστατικοί...
Μά λίγο-λίγο, πῖχαν φάρος.

Σιγά-σιγά άναφαν ὄλα τὰ κερά, άναφαν τὸς πάλινταίους, άναφαν τὴς λαλιάδες τὴς μεγάλες τὸν γιορτῶν, άναφαν τὰ φανάρια, και σαν δέν εἶχαν τί καλύτερο νά κάνουν, άρχσαν νά χορευόν !...

Και χόρευαν, και χόρευαν ὡς τὸ πρωί, τρυγῶν από τὸν Σταυρωμένο ‘Ιησοῦ, ενώ ἄλλοι χτυποῦσαν ὀκάνιες και μαντοῖλια, πὸυ εἶχαν μαζί του, και ἄλλοι κραιπούσαν τὸ ἴσιο τὸ χορὸ, τραγουδῶντας θινάτα και χτυπώντας τὰ χέρια τους σύμφωνα με τὸ μουσικὸ ρυθμό...

‘Η εκκλησία τὸυ Θεοῦ είχε γίνα χοροδιδασκαλείο, είχε γίνα καιπαρέ.

‘Αλλά και πάλιν, άπάνω άπ' αὐτούς, πὸυ χόρευαν ὀδιόφοροι για τὸ μαρτύριο του, ὁ Σταυρωμένος άπλωνε τὰ κτρινωμένα χέρια του, τὰ κτρινωμένα και καταματωμένα χέρια του, σαν ν' άπλωνε τὸ έλος και τὴ θεία τὴ συγγνώμη ἐπὶ ὄλων, ὄλων εκεί κάτω :
Διακῖον και άμαρτωλῶν !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΜΟΓΓΟΛΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 772)

λοῖ ερχόντουσαν στὴ θέα τους, γαμίζοντας λυσσασμένα... ‘Η φωτιὰ έτρομοσῖσθη. Τὸ αἶμα έτερεχε ποτᾶμ από τὸ καταματωμένο σώμα τὸυ Καρμίνσκυ. ‘Η κοίρασι τὸυ παρέλε τὰ χέρια. Σὲ λίγο ἡ ὄρη τὸν λύκων θά εἰσέβαλε στον πύργο και θά τὸς κατασπάραιε. ‘Ο λάμας, γονατισμένος πίσω από τὸν ὑπερασπιστή του, κίετευε τὴν ἐξ ἴθους βοήθεια. ‘Αξαρνα, σαν νά τὸυ ἦθε θεία έμπνευσις, ὁ γέρος σπαθήρης, έθγαλε από τὸ ταγάρι τὸν τὰ πάλιντα χροσμιέταξα άμφια του και τάραιε στὴ φωτιὰ. Μά μεγάλη πλόγα ἠνώθηκε άξαρνα και ὁ λύκος, τρομῶντας, ὠπισθοχώρησαν. Αυτό δέν κράτησε παρὰ λίγα λεπτά μόνο, έφτασε ὄμως για νά γίνη τὸ θάιμα... “Ενα βέλασμα φοβασμέν άκούστηκε στις πίσω-πίσω τρέξει τῆς ὄρης τὸν λύκων. Ὁ λύκος έκαναν άμέσως μεταβολὴ κι' έξαρνίστηκαν ἐν ριπή ὀφθαλμοῦ...

“Εντομεταξῶν, είχε γίνα μέρα. “Ενα ὄχορ ἠλιακὸ φῶς περνούσε μέσα από τὰ σύννεφα. ‘Ο Καρμίνσκυ, ὄρασεκλίνοντας τὰ πῶματα τὸν σκοταμένο λίκων, βγήκε έξω. Κιντᾶσε πρὸς τὴν διεύθυνσι πὸυ έβριταν ὁ λύκος. “Όλη ἡ άγέλη καθηρόφει, τρέχοντας πρὸς τὴν πλαγὰ τὸυ βουνου. “Ετερεχε κνηγώντας ένα κοπάδι άγο ὄρδοτα, πὸυ εὔτυχως είχε περάσει κοντὰ στον πύργο. Ὁ λύκος, άμα τὸ είδαν, άρπῖσαν τὸν έμπκίνο εχθρό, τὸν άνθρωπο, κι' έβαν πίσω από τὴ σιουγνη λεία.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ λάμας συνήλεε λίγο. Τὸ βράδυ γύρισε ὁ ὑποθήτης του, φέρνοντας βοήθεια και τρῶφιμα, και μετὰ τρεῖς μέρες, ὁ Καρμίνσκυ με τὴν άκολουθία τὸυ λάμα, πέρασε τὸ βουνὸ και συνάντησε τὸ λευκὸ Στρατό. ANTPE POMAN

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ Δ'.

(Συνέχεια έκ της σελίδος 771)

ση τὰ ὄρασια τῆς θειρα !... ‘Η δουστιχημένη ἡ μικρούλα δέν μπόρεσε ν' άνθῆξη στο σκληρὸ αυτό χῦτημα. Μισόφρονη από τὴν άπελποσία της, χωρίς νά ξερη πειὰ τί κάνει, γύθθηκε κι' αυτή ὀλόκληρη, ξεσχίζοντας τὰ ρούχα της μ' άπότομες κινήσεις — και ύστερα έκανε μερκα ἄβηματα κι' έπεσε στο ποτάμι, λίγα μέτρα πὸ μακριά από τὸ μέρος στο ὄποιο ὁ ‘Ερρίκος έξακολουθούσε νά περᾶ με τὴς τρεῖς φίλες του...

Τὴν ἄλλη μέρα βρήκανε τὸ πῶμα τῆς Φλερέτας, συγκρατημένο από μερικά κλαδιά, στὴ θέσι φεραιδῶς πὸυ είχε πέσει ἡ άπελπισμένη νεά...

“Ο ‘Ερρίκος έμεινε σαν κεραυνοβόλος στᾶν πληροφορήθηκε τὸν τραγικὸ θάνατο τῆς μικρούλας. Δέν δυκολευτήρη νά καταλάβη ὅτι αυτός σταθῖρη ἡ άφορημὴ τῆς άπελποσίας τῆς Φλερέτας, και ὄχισαν με τὸν βασανίζον έριπαιτικὸς τύφιγι για τὸ εργλημά του. Πέρασε μια ὀλόκληρη βδομάδα κλεισμένος στο δωμάτιό του, κλαιγοντας άπαρηγόρητα τὸ θάνατο εκείνης πὸυ τὸν έκανε νά γνωρίσει για πρώτη φορὰ τὴ γλυκειὰ ταραχὴ τῆς άγνῆς αγάπης...

Μά ἡ ζωὴ είχε τὰ δικαίωμάτα της.

“Ο ‘Ερρίκος άναγκάστηκε νά ξαναγυρίσει στον κόσμο, ὄπου τὸν καλοῦσαν πολλές σοβαρές ὑποχρεώσεις. Κι' επανέλαβε τὴν παλιὰ δραγώδη ζωὴ του. Μά ἡ άνάμνησις τῆς Φλερέτας δέν ὄσῖτηρη ποτε από τὴν ψυχὴ του... Και κάθε φορὰ πὸυ άνατολῖσε τὴ μορφή τῆς θάθας εκείνης παιδιούλας, τὰ μάτια του δακρυζάνε...